

Jakubova úloha

Začalo sa normálne pondelkové ráno. Jakub sa zobudil tak ako každé ráno. Umyl sa, obliekol sa, najedol sa, prichystal si veci do školy a vyrazil z domu. Keď prišiel do školy usadil sa a začala sa mu prvá hodina. Hneď na druhej hodine dostali všetci žiaci jeho triedy otázku. Mali na úlohu napísať: Ako vnímajú šťastie?

Jakub nevedel ako má začať písať ale o chvíľu neskôr začal vetou: Každý vníma šťastie inak. Niektorí neveria v šťastie iný v to veria. Jakub neveril na šťastie a taktiež aj na náhody. A tak písal ďalej a nevedel prestať písať. Každý si raz položí otázku: Čo je to šťastie? Jakub na ňu vedel odpovedať. Jeho odpoveď bola, že to je nič. Lebo na to neveril. Napadlo mu či by si to nemohol zobrať domov a opýtať sa svojich blízkych. Samozrejme, že si to mohol zobrať domov. A tak zatiaľ ďalej písal, až kým nezazvonil zvonček a hodina sa skončila. Jeho ďalšie hodiny prebehli veľmi rýchlo a jeho školský deň sa skončil. Išiel sa naobedovať a potom rýchlo bežal domov.

Akonáhle prišiel domov vybalil si zošit a išiel sa pýtať svojich blízkych. Najprv sa opýtal svojej mamy. Tá mu povedala, že v šťastie verí a už niekoľkokrát si povedala, že toto bolo jej šťastie. Hneď po vypočutí si to napísal do zošita a išiel sa ďalej pýtať. Druhý na rade bol jeho otec. Ten mu povedal, že na šťastie neverí tak ako sám Jakub. A taktiež ani na náhody neverí. Keďže bývajú vo veľkom rodinnom dome, žijú tam s nimi aj ich starí rodičia. A Jakub sa bol spýtať aj ich. Najprv išiel za svojím dedom. Ten mu povedal, že neverí na šťastie ako jeho otec. Potom išiel za svojou babkou, ktorá mu povedala, že na šťastie neverí a že je to blbosť. Keďže mal aj dve sestry išiel sa aj ich opýtať. Prvá sestra sa volá Cassandra a povedala mu, že na šťastie verí. Druhá sa volala Miranda a povedala, že na šťastie tiež verí.

Keď to tak písal pomyslel si, že to je málo a mal by napísať viac ako polovicu jednej strany. Napadlo mu, že sa pôjde spýtať svojich susedov. A tak sa obliekol a kráčal k prvej bráničke, ktorú uvidel. Prvá bránička a dom patril rodine Dudkovcov. Zazvonil na zvonček a otvorila mu pani Dudková. Spýtal sa jej či si s jej rodinou nemôže porozprávať o šťastí. Slušne mu povedala, že nie, lebo práve odchádzali na nákup. Ale, že keď prídu späť nech sa zastaví. A tak Jakub pokračoval ďalej.

Druhý dom patril rodine Šubertovcov. Zase zazvonil na zvonček a otvoril mu pán Šubert. Opýtal sa, či sa môže porozprávať o šťastí. Pán Šubert povedal, že môže a nech vstúpi ďalej. Najprv sa opýtal jeho, či verí na šťastie. On mu povedal, že verí a myslí si, že vďaka tomu vyhral súťaž o tisíc eur. Lebo mal len šťastie. Ďalej sa spýtal jeho ženy pani Šubertovej. Tá mu povedala, že je to úplná blbosť tak ako náhody.

Kedže nemali deti, tak im poďakoval a išiel ďalej.

Teraz prišiel k najväčšiemu domu na jeho ulici. Bývala tma rodina Suchých. Zazvonil a išiel sa pýtať na šťastie. Pán a pani Suchý mali až šesť detí. Čiže troch chlapcov a tri dievčatá. Najprv sa spýtal pána a pani Suchých. Tí mu povedali, že na šťastie veria tak ako na náhody a na Ježiša. Áno, toto bola kresťanská domácnosť. Ďalej sa chcel spýtať ich detí, ale ich syn a dcéra odišli. Volali sa Adam a Erika. Tak sa išiel opýtať aspoň tých, čo boli doma. Išiel za Alexom a Andreou. Ti povedali, že na šťastie obidvaja veria. A keďže posledné dve deti boli dvojčičky, aj tak sa ich nemohol spýtať, lebo mali iba tri roky. A tak Jakub poďakoval a odišiel. Jakub sa vrátil domov, pretože rodina Dudkovcov ešte nebola doma z nákupu. Vošiel do svojej izby a napísal menšie zhrnutie toho, čo je to vlastne šťastie. Šťastie nie je hmotná vec je to len abstraktné podstatné meno. Mnohí ľudia si myslia, že šťastie majú, tí ktorí majú veľa peňazí. No nie je to tak. Nie nadarmo sa hovorí, že šťastie si za peniaze nekúpiš. Šťastie môže mať ktorýkoľvek človek. Keď sa Jakub rozprával s jeho mamou o šťastí tak mu niečo povedala. Povedala mu, že: Všetci ľudia môžu byť šťastný, len treba hľadať na správnom mieste. No ako už spomínal Jakub, pre každého je šťastie iné. V konečnom dôsledku sa Jakub dozvedel, že každý to vníma inak. Niektorí naň veria, iní zase nie. Niektorým je to jedno a pre niektorých je to dôležité. Toto bola posledná veta čo Jakub napísal. Na druhý deň vstal a išiel do školy. Ako kráčal tak premýšľal, či tú úlohu o šťastí má dobre vypracovanú. Cez prestávky sa o šťastí rozprával s kamarátmi a spolužiakmi. Dokonca zistil, že veľa jeho kamarátov verí na šťastie. Keď sa začala posledná hodina svoju prácu odovzdal s úsmevom na tvári.